

være en Specialitet for engelske Møder.

Hun fortæller om sit sidste Ophold i Fængselet. Hun blev fængslet sammen med en hel Deputation, der søgte »den store Mand i Downing Street.« Hun iværksatte straks Hunger og Tørststrejken. Hun blev løsladt efter »Kat og Musloven«, blev atter fængslet saasnart hun havde Kræfter nok til at tage en Tørn til, strejkede, blev løsladt og atter fængslet. Nu sidste Gang, — hun er løsladt Dagen før, — har hun ogsaa nægtet at ville lægge sig. Hun vandrøde op og ned ad Gulvet, til hun segnede, man lagde hende paa Sengen, og saa snart hun kom til Bevidsthed begyndte hun igen at spasere, op og ned. Det viste sig at være, hvad hun kalder for »en god Ide«, for hun blev snart saa udmattet, at hun maatte slippes løs, hvis hun ikke skulde dø mellem Hænderne paa Opsynet. Nu sidder hun altsaa her blandt gode Venner og med en Sygeplejerske paa den ene Side og det straalende trefarvede Silkebanner paa den anden. Hun skal møde i Holloway-Fængsel igen om 11 Dage. Inden hun rejser paa en lille Ferie vil hun gerne have den »Boxerklasse« dannet, som man nu saa længe har tænkt paa i Foreningen. Hun ved en, der vil undervise gratis i det japanske Boxersystem. Efter Mødet vil de Kvinder altsaa venligst melde sig, som ønsker at støtte Foreningen ved at lære at boxe. »Jeg tror, det vil være en stor Hjælp for os.« Helt forretningsmæssigt taler hun om det.

Hidtil er alt gaaet fredeligt og godt. Pludselig bliver der Uro i Baggrunden af Salen. Man har opdaget en Privat-Detektiv. Et Øjeblik er alt Støj og Forvirring. Marshallerne stormer til Urostedet. En Kvinde rækker sit lille Barn op paa Platformen for at bringe det i nogenlunde Sikkerhed. Saa lyder Sylvias spæde Røst. »Stille, stille. Den Mand er her af Pligt. Saa længe han ikke forulemper os skal han ikke røres«. Og disse Østbyens brøse, urolige Væsener sætter sig lydige som Børn. — Række efter Række kan jeg tælle dem. Pludselig standser jeg! — — Der sidder paa min Ære »Antien« fra den underjordiske! — — Brille-glassene blinker op imod mig. Hun har lagt en hul Haand bag ved det ene Øre for at faa alt med!!

Sylvia Pankhurst er ikke det man kalder for en genial, gudbenaadet

Taler, men hun har den Varme og Glød over sig og sine Ord, som er saa ejendommelig for hele hendes Slægt. »Hvad der kommer fra Hjer-tet, gaar til Hjerter«. Hun kunde vist straffes for meget af det, hun sagde. Hendes Synderegister er saa stort, at hverken hun eller Regeringen paa staaende Fod kan sige, »hvor langt vi er kommen i at afstraffe.«

Hun slutter under dundrende Bifald med et harmdirrende Udfald mod Regeringen, der synes at have sat sig til Opgave, at det ikke skal komme til at mangle paa Beviser for, at den har kørt sig hjælpeløst fast i dette Spørgsmaal.

Ned gennem Salen følger jeg hende. Hun trykker alle de fremstrakte Hænder, hun kan naa. En Kone beder hende bønligt opgive Krigen. »De slaar dig jo ihjel tilsidst, og vi kan ikke undvære dig.« »Mine Venner,« siger hun i Døren, »jeg er ikke bange, hvorfor skulde I saa være det?« Vi passerer atter den tætte Allé af firskaarne Betjente. »God Nat, Inspektør,« siger Sylvia Pankhurst, idet hun hjælpes ind i Vognen. »God Nat, Miss,« svarer den Politinspektør, der i Aften med sin Styrke har vaaget over, at der ingen Vinduesrunder gik i Løbet.

Idet jeg vender mig, staar jeg Skulder ved Skulder med »Antien«. Hun stirrer med aaben Mund efter Vognen. »Forunderligt,« mumler hun, og baner sig Vej hen til den ældre Herre, der venter med en »Taxa«. Han ser gnaven ud og mumler noget om, »at komme en Time for sent af den Grund«. Jeg tør ikke tale til »Antien« under disse Forhold, ellers vilde jeg have gjort hende opmærksom paa, at det var »forbryderisk«, hun mente.

London, i August 1913.

Th. D.

Lidt mere om Plejebørnstilsyn.

(Forsinket paa Grund af Pladsmangel).

Det har været mig til overordentlig stor Glæde at se, at Tilsynsarbejdet blandt de privat anbragte Plejebørn begynder at vække Interesse, baade ved Møder og i Blade. I Nr. 9 af „Kvinden og

Samfundet“ hører vi jo lidt om, hvorledes Arbejdet er ordnet i vor Hovedstad. Det kunde maaske ogsaa interessere „Kv. og S.“s Læsere at høre lidt om Tilsynsarbejdet fra een af vore største Provinsbyer, nemlig Aalborg. Nu kunde jeg jo tænke mig flere af mine Læsere vilde udbryde: „Kan der komme noget godt fra Aalborg.“ — Ja, det kan der virkeligt. Det er med Stolthed, jeg nu fortæller, at i Aalborg har vi endnu ikke haft nødig at ty enten til Sundhedskommissionen eller til lønnet Tilsyn. (I Aarhus og Odense betales der, saa vidt mig bekendt, for at faa Tilsynsarbejdet udført). Men vi var lige ved her i Aalborg at gaa over til lønnet Tilsyn. Plejetilsynet i vor By sorterer under Byraadet ved et 2 Mands-Udvalg, valgte af Byraadets Medlemmer. De sidste Aar, der var Mænd i dette Udvalg, kneb det med at finde interesse-rede Kvinder.

Aalborg er delt i tre Sogne: Budolfi-, Frue- og Frelser Sogn; der er af Byraadet antaget 2 Damer i hvert Sogn; de udfører Arbejdet med Tilsynet frivilligt; og Arbejdet er ikke altid let, der kan jo forekomme mange forskellige Vanskeligheder.

Vi fik jo saa imidlertid den kommunale Valglov, hvor Kvinder fik Valgret og blev valgbare til de kommunale Raad. Der kom i Aaret 1909 to Kvinder ind i Aalborg Byraad, og de kom, som rimeligt var, i Udvalget for Tilsyn med Plejebørn. Fra den Tid begyndte der igen at blive Interesse for Tilsynsarbejdet. Det viste sig, at Kvinderne i Udvalget med Lethed fandt villige og dertil egnede Damer. Det vilde efter min Mening ogsaa være en Falliterklæring for Kvinderne i Aalborg, om det skulde komme dertil, at Byraadet blev nødt til at lønne Tilsynsarbejdet.

Arbejdet blandt Børnene er jo netop et Arbejde, der i høj Grad kommer Kvinderne ved, og ikke mindst de Kvinder, der staar maaltbevidste i vore Kvindeforeninger. Mændene har jo altid været villige til at paatage sig de Pligter og det Arbejde, der følger med et Tillidshverv, og saa vidt maa vi Kvinder ogsaa se at komme, selv om det maaske vil gaa lidt ud over „Haandarbejdet,“